

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- 1) Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 14 października 2009 r. przekazanej rządowi portugalskiemu pismem nr 11 656 w sprawie odmowy zwrotu początkowo przyznanych kwot w celu nabycia dwóch oceanicznych statków patrolujących (OSP) przeznaczonych do nadzoru rybołówstwa w wysokości 1 025 000 EUR.
- 2) Nakazanie stronie pozwanej przyjęcia decyzji uznających żądania w sprawie zwrotu kosztów wniesionych przez rząd portugalski w związku z decyzją Komisji 2002/978/WE z dnia 10 grudnia 2002 r.
- 3) Obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

- a) Błąd w ustaleniach prawnych jako że państwo portugalskie w pełni przestrzegało wszystkich zasad dotyczących zamówień publicznych.
- b) Błąd co do okoliczności faktycznych.
- c) Uchybienie obowiązкови uzasadnienia: w zaskarżonej decyzji nie przywołano choćby w minimalnym zakresie podstawy uzasadniającej jej wydanie. Omawiana decyzja w zakresie, w jakim sprzeczna jest z należycie uzasadnionym stanowiskiem prawnym państwa członkowskiego i wywiera na nie wpływ oraz w zakresie, w jakim wyrządza temu państwu poważną szkodę, powinna tym bardziej zawierać odpowiednie i przekonujące uzasadnienie, które jako takie nie istnieje.

Skarga wniesiona w dniu 21 grudnia 2009 r. — Niki Luftfahrt przeciwko Komisji

(Sprawa T-511/09)

(2010/C 80/48)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Niki Luftfahrt GmbH (Wiedeń, Austria) (Przedstawiciel: H. Asenbauer, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji Komisji Europejskiej z dnia 28 sierpnia 2009 r. w sprawie pomocy państwa C 6/2009 (ex N 663/2008) — Austria Austrian Airlines — Plan restrukturyzacji, zgodnie z art. 264 ust. 1 TFUE (poprzednio art. 231 ust. 1 WE), oraz
- nakazanie Komisji Europejskiej zwrotu kosztów, jakie strona skarżąca będzie musiała ponieść w trakcie postępowania, zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu postępowania Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca kwestionuje wydaną przez Komisję decyzję COM (2009) 6686 wersja ostateczna z dnia 28 sierpnia 2009 r. w przedmiocie pomocy państwa udzielonej w ramach sprzedaży udziałów państwa austriackiego w przedsiębiorstwie holdingowym Austrian Airlines na rzecz Deutsche Lufthansa AG (C 6/2009 [ex N 663/2008]). W decyzji tej Komisja stanęła na stanowisku, że udzielona przez Republikę Austrii na rzecz Austrian Airlines pomoc na restrukturyzację, z zastrzeżeniem pewnych warunków, jest zgodna ze wspólnym rynkiem, jeśli zgłoszony plan restrukturyzacyjny będzie w pełnym zakresie realizowany.

Na poparcie swej skargi o stwierdzenie nieważności skarżąca, będąca prywatnym przewoźnikiem lotniczym, który wniósł do Komisji skargę w przedmiocie spornej pomocy na restrukturyzację, podnosi w pierwszej kolejności, że Komisja naruszyła art. 87 ust. 1 i 3 lit. c) WE, art. 88 ust. 2 WE oraz wytyczne wspólnotowe dotyczące pomocy państwa w celu ratowania i restrukturyzacji zagrożonych przedsiębiorstw (Dz. U. 2004, C 244, s. 2). W związku z tym skarżąca podnosi w szczególności, iż Komisja nie uwzględniła, że

— beneficjentem spornej pomocy nie jest Austrian Airlines, lecz Lufthansa, która nie jest przedsiębiorstwem zagrożonym, a co za tym idzie, nie kwalifikuje się ona do objęcia pomocą,

— ani Austrian Airlines, ani Lufthansa nie wniosły w restrukturyzację żadnego racjonalnego wkładu własnego,

— zgłoszone środki restrukturyzacyjne nie są zgodne z ww. wytycznymi, oraz

— zaproponowane przez Republikę Austrii środki wyrównawcze nie są wystarczające, aby zminimalizować tak dalece jak to możliwe negatywny wpływ pomocy na warunki wymiany handlowej.

Skarżąca podnosi następnie, że sporna pomoc jest nieroz-
erwalnie związana z warunkami, które naruszają wynikającą z
prawa wspólnotowego zasadę swobody przedsiębiorczości, a
zatem — art. 43 WE.

Skarżąca podnosi także naruszenie art. 253 WE ze względu na
to, że Komisja nie uzasadniła wystarczająco zaskarżonej decyzji
w zakresie, w jakim:

- nie podniosła ona tej kwestii i nie zbadała sytuacji na
rynkach właściwych, a w szczególności — pozycji, jaką
zajmuje na nich przedsiębiorstwo będące beneficjentem
pomocy i jego konkurenci, oraz
- nie uwzględniła ona tego, że Austrian Airlines otrzymywała
wielokrotnie w przeszłości pomoc niezgodną z prawem
wspólnotowym.

Wreszcie skarżąca podnosi, że Komisja przekroczyła przysługu-
jący jej zakres swobodnego uznania.

Skarga wniesiona w dniu 21 grudnia 2009 r. — Rusal Armenal przeciwko Radzie

(Sprawa T-512/09)

(2010/C 80/49)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Rusal Armenal ZAO (przedstawiciel:
B. Ewtimow, adwokat)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (WE)
nr 925/2009 z dnia 24 września 2009 r. nakładającego
ostateczne cło antydumpingowe i stanowiącego o osta-
tecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na
przywóz niektórych rodzajów folii aluminiowej pochodzą-
cych z Armenii, Brazylii i Chińskiej Republiki Ludowej w
zakresie, w jakim dotyczy ono skarżącej;
- obciążenie Rady kosztami postępowania oraz kosztami
związanymi z postępowaniem.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze skarżąca zwraca się o stwierdzenie nieważ-
ności rozporządzenia Rady (WE) nr 925/2009 z dnia 24
września 2009 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe
i stanowiącego o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego na-
łożonego na przywóz niektórych rodzajów folii aluminiowej
pochodzących z Armenii, Brazylii i Chińskiej Republiki Ludowej

(zwane dalej „zaskarżonym rozporządzeniem”) (Dz.U. L 262,
s. 1) w zakresie, w jakim dotyczy ono skarżącej.

Na poparcie swej skargi skarżąca podnosi pięć wskazanych niżej
zarzutów naruszenia prawa, spośród których jeden oparty jest
na wypadkowej ekscepcji niezgodności z prawem.

W ramach pierwszego zarzutu skarżąca twierdzi, że Komisja
oraz Rada naruszyły art. 2 ust. 1-6 rozporządzenia podstawo-
wego ⁽¹⁾ oraz art. 2 ust. 1 i 2 porozumienia o wdrożeniu art. VI
układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu z 1994 r.
(zwanego dalej „porozumieniem antydumpingowym”) w ten
sposób, że w odniesieniu do skarżącej ustaliły wartość normalną
w oparciu o dane pochodzące z podobnego państwa trzeciego,
dokonując tym samym ustaleń dotyczących dumpingu, a także
kumulacji, szkody i związku przyczynowego w sprawie przy-
wozu z Armenii, które dotknięte były istotnym błędem.
Zdaniem skarżącej, Rada i Komisja powinny były ustalić w
odniesieniu do skarżącej wartość normalną na podstawie włas-
nych danych skarżącej dotyczących Armenii, a nie w oparciu o
art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia podstawowego.

Skarżąca twierdzi następnie, że dla potrzeb merytorycznej
oceny pierwszego zarzutu Sąd powinien na podstawie art.
277 TFEU (dawny art. 241 WE) orzec na zasadzie wypadkowej,
że art. 2 ust. 7 rozporządzenia podstawowego nie ma
względem skarżącej zastosowania w zakresie, w jakim przepis
ten stanowił podstawę prawną dla zastosowania metodologii
opartej na odwołaniu się do danych dotyczących podobnego
państwa, która posłużyła do ustalenia w zaskarżonym rozpo-
rządzeniu wartości normalnej w odniesieniu do skarżącej.
Skarżąca podnosi wypadkową ekscepcję niezgodności z prawem,
ponieważ w jej przekonaniu jest ona uprawniona do odniesienia
korzyści z sądowej kontroli zastosowania względem niej art. 2
ust. 7 rozporządzenia podstawowego a także, iż jej interes
został naruszony wskutek ustaleń w przedmiocie wartości
normalnej dokonanych w zaskarżonym rozporządzeniu,
których podstawę prawną stanowi art. 2 ust. 7 rozporządzenia
podstawowego. Zdaniem skarżącej należy orzec, że ten ostatni
przepis nie może być stosowany, ponieważ jego zastosowanie
względem skarżącej narusza postanowienia art. 2 ust. 1 i 2
porozumienia antydumpingowego, które Unia Europejska
zamierzała wdrożyć jako zobowiązania wielostronne do prawa
unijnego i które stanowią część traktatów, na których Unia jest
oparta i wiążą one Radę oraz Komisję zgodnie z utrwalonym
orzecnictwem Trybunału Sprawiedliwości.

W ramach drugiego zarzutu skarżąca twierdzi, że nawet gdyby
przyjąć, że instytucje nie naruszyły przepisów art. 2 ust. 1-6
rozporządzenia podstawowego ani postanowień porozumienia
antydumpingowego, naruszyły one jednak art. 2 ust. 7 lit. c)
rozporządzenia podstawowego, a także niesłusznie odmówiły
zastosowania względem skarżącej traktowania zgodnego z zasa-
dami gospodarki rynkowej, jak również popełniły szereg oczy-
wistych błędów w ocenie stanu faktycznego dokonanej dla
potrzeb zastosowania art. 2 ust. 7 lit. c).